tvrzeno. K tomu přistupuje ještě, že žalobkyně udala sama, slyšena byvši jako strana, že plášť ten měla viseti v šatně aspoň 14 dnů, tedy nejen po čas představení, kdy místnost byla hlídána, a že chtěla-li, by žalovaný ručil jí za drahocennou kožišinu, měla žalovaného upozorniti (§ 1297 o. z.) na zvlášť cennou tuto věc a požádati ho o patřičné opatření její, čehož však neučinila.

Poněvadž pak další tvrzení žaloby, že žalovaný slíbil žalobkyni náhradu za kožišinu, nebylo prokázáno, bylo, aniž třeba se obírati dále uplatňovanými dovolacími důvody čís. 2 a 3 § 503 c. ř. s., oprávněnému dovolání vyhověti.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 19. března 1932 č. j. Rv I 1022/31. Dr. J. K.

Nelze ponechati libovůli žalobce, chce-li sporný nárok projednati v řízení bagatelním nebo řádném, nýbrž jest věcí soudu, aby podle obsahu žaloby zavedl řízení žalobnímu nároku odpovídající. Vyšší stolice rozhodují, zkoumajíce přípustnost opravného prostředku k nim vzneseného, samostatně o tom, zda nastaly předpoklady pro řízení bagatelní. — Proti usnesení, že spor bude projednán jako bagatelní, není samostatného opravného prostředku. (§ 517 c. ř. s.).

Nejvyšší soud vyhověl rekursu žalovaného Antonína M. do usnesení krajského soudu v P. jako soudu odvolacího ze dne 6. května 1931 č. j. Co 67/31-22, jímž bylo odmítnuto jako nepřípustné jeho odvolání z rozsudku okresního soudu v P. ze dne 27. března 1931, č. j. Cn III 174/30-13, napadené usnesení zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu, aby nehledě k důvodu, pro který odvolání odmítl, o tomto dále jednal a rozhodl, přihlíže je k útratám tohoto rekursu jako k útratám sporu, a to z těchto důvodů:

Napadeným usnesením odmítl odvolací soud podle §§ 471, čís. 2, 473, 474 odst. 2 c. ř. s. odvolání žalobcovo z rozsudku okresního soudu v P. ze dne 27. března 1931, č. j. Cn III 174/30-17, jako nepřípustné, vycházeje z názoru, že jde o věc bagatelní.

V souzeném případě byl zažalován peníz Kč 206·92 s 10% úroky od 21. června 1927 z Kč 20.000·— do 9. února 1928, od 26. dubna 1928 z Kč 20.000·— do 3. května 1928, od 26. dubna 1928 z Kč 20.206·92 do 13. května 1929, od 13. května 1929 z Kč 206·92 do dne zaplacení, později byl žalobní nárok omezen o částku 221 Kč a při roku dne 10. října 1930 pouze na úroky a útraty.

Oba nižší soudy vycházejí z nesprávného názoru, že peníz Kč 206·92 jest kapitálem a všechny zažalované úroky, že jsou jeho příslušenstvím. Při tom však přehlížejí, že příslušenstvím kapitálu Kč 206·92 mohou býti jen úroky z této částky, jak jsou uvedeny na konci žalobní prosby, nikoliv však úroky ostatní, které tvoří zvláštní pohledávky, jež nutno při výpočtu hodnoty sporu k částce

206·92 Kč připočísti, takže hodnota sporu převyšuje 300 Kč. Žalobce měl při správném počítání své pohledávky a účtování platů žalovaným konaných započítati konané platy nejprve na úroky a pak teprve na jistinu (§ 1416 obč. zák.). Kdyby byl takto počítal, byl by musel zažalovati jako zbytek kapitálu peníz 300 Kč převyšující. Když toho ale neučinil, nutno úroky, pokud nejsou počítány z kapitálu 206·92 Kč, počítati jako samostatné pohledávky (§ 55 j. n.). Nelze ponechati libovůli žalobce chce-li sporný nárok, pokud tím nezasahuje do předmětné soudní příslušnosti, projednati v řízení bagatelním, nebo řádném a podle toho pak připraviti žalovaného o možnost použití opravných prostředků v plné míře. Jest věcí soudu, aby dle obsahu žaloby zavedl řízení žalobnímu nároku odpovídající, a to tím spíše, když i žalovaný proti řízení neprávem zavedenému důvodně brojí (srovnej též rozh. nejv. soudu čís. 1942, 10398 sb. n. s.). Vyšší stolice pak rozhodují, zkoumajíce otázku, je-li opravný prostředek k nim vznesený přípustný, samostatně o tom, zda nastaly předpoklady pro zvláštní předpisy, vydané pro věci nepatrné (rozh. č. 34 sb. n. s. civ.).

Pokud odvolací soud má za to, že žalovaný ve svém odvolání opožděně napadá usnesení soudu prvé stolice z 18. února 1930, č. j. Cn III 174/30—13, kterým byl zamítnut i jeho návrh, aby se ve sporu pokračovalo v řízení řádném, nikoliv bagatelním, nelze mu přisvědčiti. Proti usnesení, že spor bude projednán jako bagatelní, není samostatného opravného prostředku (§ 517 c. ř. s.), usnesení to však může býti napadeno v odvolání proti rozsudku, neboť podléhá přezkoumání soudu odvolacího (§ 462 odst. 2. c. ř. s.). Názor odvolacího soudu, že by stížnost proti usnesení soudu prvé stolice z 18. února 1930 č. j. Cn III 174/30—13 byla přípustnou podle ustanovení § 517 čís. 1. c ř. s., nemá opory ve znění zákona, neboť oním usnesením nebylo odepřeno ani zavedení zákonného řízení o žalobě ani pokračování v tomto řízení.

Ježto odvolání žalovaného bylo odvolacím soudem odmítnuto neprávem, bylo rozhodnouti, jak nahoře uvedeno.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 24. listopadu 1931 č. j. R I 615/31—3.

Poznámka zasilatele: souhlasné stanovisko zaujímá též Hora, Československé civilní právo procesní, díl I., vyd. II., str. 161—163, a Neumannův komentář k § 54 j. n. a § 448 c. ř. s. V otázce přípustnosti rekursu podle § 517 c. ř. s. do usnesení o tom, že bude projednána věc jako bagatelní, jest opačného názoru Ott, Soustavný úvod, díl II., str. 309. Naproti tomu dle Hory, Českoslov. civilní právo procesní, díl III., str. 18, jest proti všem usnesením, jež nejsou v § 517 c. ř. s. vypočtena, rekurs vyloučen.

Dr. Gerlich.